

Arrest

nr. 164 273 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, meldt zich op 27 maart 2014 aan bij het gemeentebestuur te Retie samen met een Nederlandse vrouw en twee kinderen.

Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 juli 2014 nr. 127 609 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 april 2014 wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van verzoeker.

Op 15 mei 2014 erkent verzoeker in Nederland de kinderen van zijn partner.

Op 9 juli 2014 legt verzoeker met zijn Nederlandse partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 3 oktober 2014 wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten opzichte van verzoeker.

Op 8 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 14 oktober 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning omdat hij meent dat er sprake is van schijnsamenwoning.

Op 21 oktober 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in antwoord op de aanvraag van 8 oktober 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 april 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid-partner in het kader van een duurzame relatie.

Op 21 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2015 werd ingediend door:

Naam: N. Voornamen: R. M. Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.) Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Dar es Salaam Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.04.2015 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde mevr. N. S., geboren op 07.11.1980, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 80.11.07 570-07, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Het duurzame karakter van de aangehaalde relatie werden onvoldoende bewezen.

Immers, op 09.07.2014 legde betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Overwegende dat de procureur des Konings S. J. in zijn schrijven dd. 14.10.2014 het volgende meldt betreffende bovenvermelde verklaring wettelijke samenwoning.

'Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnsamenwoning en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan het statuut van samenwonende.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

1. Tegenstrijdige verklaringen: de man stelt dat zijn recent paspoort werd aangevraagd in Parijs en vervolgens met de post werd toegestuurd, terwijl de vrouw verklaart dat de man het paspoort heeft verkregen op de ambassade in Brussel; de man stelt dat de vrouw in België is komen wonen omdat hij hier goede contacten had, terwijl de vrouw stelt dat dit was omdat ze hier werk had gevonden; de vrouw verklaart in Nederland nooit te hebben samengewoond met de man doch de man stelt dat ze in Amsterdam hebben samengewoond.

2. Zwakke positie: enkel de vrouw heeft een inkomen en de man is financieel volkomen afhankelijk van de vrouw.

3. Het illegaal statuut en verblijfsvoordeel voor de man: de man heeft geen legaal verblijf in België noch in Europa. Door thans in België een wettelijke samenwoning af te sluiten poogt men alsnog een verblijfsrecht te bekomen in de EU.'

Op 21.10.2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Retie de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet heeft, zoals een wettelijke samenwoning, een seksuele finaliteit. Er moet sprake zijn van een "affectieve" relatie. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen.

Het gegeven dat betrokkene de beide minderjarige kinderen van de referentiepersoon erkende doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

Ten overvloede wordt verwezen naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijk partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)."

Op 30 oktober 2015 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en zijn verblijf wordt toegestaan tot 29 april 2016.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook afwijst nu het duurzame karakter van de relatie met Mevrouw N. niet zou zijn aangetoond en meer nog, betreffende relatie zelfs een schijnrelatie zou betreffen, hierbij verwijzende naar het advies van de Procureur des Konings dd. 14.10.2014; Dat verzoeker voorafgaandelijk dan ook de redenen welke door de Procureur des Konings worden aangehaald, wenst te weerleggen, nu er allerminst sprake

is en kan zijn van een schijnrelatie; Dat de Procureur des Konings vooreerst van oordeel is dat de wettelijke samenwoning er enkel op gericht zou zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker te bekomen; Dat nochtans indien alle voorliggende gegevens samen genomen met voldoende zekerheid aantonen dat de wil aanwezig is tot het bekomen van een duurzame levensgemeenschap, de overschrijving van de wettelijke samenwoning niet geweigerd kan worden omwille van het loutere feit dat de wettelijke samenwoning mogelijks een oplossing biedt voor de verdere verblijfsvergunning van een van de partners;

Zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk: "Illegaliteit is op zich geen reden om een huwelijk te weigeren, doch kan in combinatie met andere belastende factoren wijzen op een schijnhuwelijk. Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om te besluiten tot een voorgenomen schijnhuwelijk.' daarnaast moet uit een geheel van omstandigheden blijken dat minstens één der echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit gebrek aan intentie moet "kennelijk" zijn, wat betekent dat er redelijkerwijze niet aan mag getwijfeld worden." (Art. 146bis en 167 B.W.; art. 12 EVRM). Kort Ged. Rb.Antwerpen nr. 07/4296/A, 10 april 2008 T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 3,217"

Dat in de Omzendbrieven dd. 6 september 2013 en 17 september 2013, bovendien eveneens als volgt wordt gesteld: "Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft." (Omszendingbrief 6 september 2013) "Om in het huwelijk te treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Derhalve, mag de ambtenaar van de burgerlijke stand niet enkel en alleen om die reden weigeren om de akte van huwelijksaangifte op te stellen of het huwelijk te voltrekken." (Omszendingbrief 17 september 2013). Dat om te kunnen besluiten tot een schijnrelatie derhalve tevens dient te worden aangetoond dat verzoeker en diens partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen;

Dat een schijnrelatie immers een relatie betreft waarbij, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot de wettelijke samenwoning, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel; Dat de wettelijke omschrijving van een verboden schijnrelatie verder restrictief dient te worden opgevat; Ten eerste moet de intentie van minstens één van de partners uitsluitend, gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel; Ten tweede moet het ontbreken van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen manifest, aldus kennelijk zijn, waarbij elke vorm van twijfel zelfs in het voordeel van verzoeker en diens partner dient te worden gelegd; zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk:

"De twijfel dient te worden uitgelegd in het voordeel van de appellanten en hun vrijheid om een huwelijk aan te gaan." (Hof van Beroep Brussel, 23 april 2012, Rev. Trim.Dr. Fam. 2013, afl. 2, 500)

"Wanneer er twijfel bestaat over de werkelijke wil van de partijen of één van hen om een duurzame levensgemeenschap te stichten, moet de vrijheid om een huwelijk te sluiten voorrang krijgen." (Hof van Beroep Brussel, 20 juni 2011, 2010/AR/36, T.Vreemd. 2012, afl. 2, 146)

Dat ook in de Omzendingbrief van de Minister van Justitie dd. 06.09.2013(B.S. dd. 23.09.2013) wordt gesteld dat dient te worden vermeden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld en dat een 12-tal indicatoren worden aangehaald die gecombineerd een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd;

Dat de in de voormelde Omzendingbrief aangehaalde indicatoren overigens niet aanwezig zijn in de relatie tussen verzoeker en diens partner :

- Partijen verstaan mekaar en kunnen degelijk met mekaar communiceren.
- Partijen woonden reeds sedert geruime tijd voor de huwelijksaanvraag samen.
- Partijen wonen niet duurzaam samen met iemand anders.
- Partijen kennen elkaars naam en nationaliteit.
- de verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting zijn gelijklopend.
- er is geen tussenpersoon opgetreden.

...

Dat volgens de Minister van Justitie er dan ook meerdere indicatoren dienen aanwezig te zijn vooraleer er sprake kan zijn dat er ernstige aanduiding is tot een schijnrelatie; Dat één enkel element hoe dan ook absoluut ontoereikend is, terwijl er in casu geen enkel van de gestelde indicatoren weerhouden kan worden; Dat om de overschrijving van een verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren bovendien

moet blijken dat het verblijfsvoordeel, dat alsdan bekomen wordt, kennelijk het enige doel is van de wettelijke samenwoning, hetgeen door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand allerm minst werd aangetoond; Dat het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel door middel van een wettelijke samenwoning en in casu op basis van het feitelijk partnerschap, overigens het recht van verzoeker betreft als persoon en voor diens partner als EU-burger en kan dan ook niet volstaan als argument tot weigering; Dat ook de argumentatie van de Procureurs des Konings dat verzoeker zich in een zwakke positie zou bevinden, hetgeen zou duiden op een schijnrelatie, evenmin kan worden gevolgd; Dat verzoeker tijdens de looptijd van de procedure immers niet de wettelijke mogelijkheid heeft om tewerkstelling uit te voeren en dan ook vanzelfsprekend, zij het tijdelijk, afhankelijk is van diens partner;

Dat de Procureur des Konings tenslotte van oordeel is dat verzoeker en diens partner tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd; Dat er desbetreffend inderdaad niet mag worden vergeten dat de verklaringen van verzoeker en diens partner werden afgenomen in een stresssituatie hetgeen er makkelijk toe leidt dat vraagstelling verkeerd wordt begrepen en hetgeen het weergeven van een coherent antwoordt ernstig bemoeilijkt; Dat de zogenaamde tegenstrijdigheden overigens aannemelijk en verklaarbaar zijn;

Dat het standpunt van de Procureur des Konings en de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid als dat er sprake zou zijn van een schijnrelatie dan ook moeilijk kan worden gevolgd; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid daarnaast stelt dat er geen sprake zou zijn van een "affectieve" relatie, hoewel het feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet een seksuele finaliteit zou vereisen; Kan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook even verklaren hoe het mogelijk is dat er geen seksuele relatie tussen verzoeker en diens partner zou zijn, hoewel er uit hun relatie twee kinderen werden geboren, welke door verzoeker werden erkend? Dat de relatie tussen verzoeker en diens partner een liefdesrelatie betreft, wordt inderdaad des te meer bevestigd door het feit dat hieruit twee kinderen werden geboren, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, toch moeilijk kan worden ontkend; Dat het toch volkomen ongeloofwaardig is dat iemand maar liefst twee kinderen zou hebben met een man, en derhalve jarenlang met deze man een seksuele relatie onderhoudt en samenwoont, louter en alleen om hem een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen???

Dat de redenering dat iemand zich zou laten zwanger maken, met het oog op een verblijfsvergunning eventueel nog kan worden gevolgd, doch omgedraaid is dit de reinste absurditeit; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien in een eerdere procedure tot gezinshereniging op basis van de kinderen overigens niet betwistte dat verzoeker de vader van diens kinderen betreft, doch deze enkel afwees, nu diens kinderen het verblijfsrecht bekwamen op basis van het verblijfsrecht van hun moeder, waarin de rechtspraak thans eveneens een gewijzigd standpunt heeft ingenomen; Dat verzoeker dan ook nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op basis van diens twee minderjarige kinderen, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikken, indiende; Dat verzoeker dan ook geenszins fraude heeft gepleegd; Dat verzoeker inderdaad twee kinderen heeft met diens partner waarmee hij reeds jaren een relatie onderhoudt; Dat het verzoeker dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij de wettelijke mogelijkheden om diens leven samen met diens gezin verder te kunnen zetten, uitput; Dat hieruit allerm minst misbruik kan worden afgeleid; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ; - het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en de Procureur des Konings van mening zijn dat er sprake is van een schijnrelatie. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 23.04.2015 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van mevr. N., gesteund op art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Conform art. 47/1 Vreemdelingenwet dient verzoekende partij aan te tonen dat zij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met een Unieburger. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie in de zin van art. 47/1, 1° Vreemdelingenwet, wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststelt op basis van de stukken van het administratief dossier, waaronder een advies van de Procureur des Konings en een weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand (waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris de motieven tot de zijne maakt), dat de relatie geveinsd wordt in de hoop een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan verzoekende partij. Verzoekende partij beweert dan wel dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich in hoofdzaak zou hebben gesteund op de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij, maar die is gesteund op een verkeerde lezing van de beslissing houdende weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Het illegaal verblijf van verzoekende partij is geenszins het hoofdmotief van deze beslissing, maar wel de vaststelling dat de intentie tot het aangaan van een feitelijke samenwoning enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. In het licht van de in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermelde elementen kan verzoekende partij onmogelijk beweren dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd heeft louter omwille van het illegaal verblijf van verzoekende partij. Er is derhalve geen sprake van een cirkelredenering, zoals door verzoekende partij wordt beweerd. De kritiek van verzoekende partij mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris verder de juridische grondslag van de beslissing aan, meer bepaald "fraus omnia corrumpit" en ten overvloede

wordt ook verwezen naar artikel 42 septies Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt : “De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.” De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft benadrukt dat de gepleegde fraude doorslaggevend is doordat het feitelijk samenwonen de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het Hof van Cassatie erkent het adagium *fraus omnia corrumpit* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015). Een algemeen rechtsbeginsel kan als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen (R.v.V. nr. 143 614 van 20 april 2015; R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012; R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013). De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://justitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf). “De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat ‘dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.” (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013) “Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*” wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn

vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude.” (R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012) Verder laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet ertoe gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder is er redelijkerwijs niet toe gehouden uiteen te zetten waarom de motieven van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet onderschreven worden, aantonen dat er geen sprake is van een affectieve relatie, maar wel van fraude. Dit vloeit evident voort uit de motieven zelf van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris worden aangehaald. Verweerder laat gelden dat de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die stelt dat uit het onderzoek gevoerd door de Procureur des Konings en de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie, volstaan als determinerend motief voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat haar vestigingsaanvraag werd afgewezen op grond van een vermeende schijnrelatie, wat onterecht zou zijn. Het middel van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de beslissing d.d. 21.10.2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat het onredelijk was de vestiging te weigeren. In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand standhoudt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat beroep werd ingesteld bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing d.d. 21.10.2014. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 wordt niet aangetoond.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. Tevens dienen met inachtnaam van de materiële motiveringsplicht de gebruikte motieven gebaseerd te zijn op een correcte feitenvinding. Hetgeen impliceert dat de feitelijke kwalificaties op basis van de gegevens die het administratief dossier kenmerken correct dienen te zijn en in staat dienen te zijn de motieven feitelijk te onderbouwen.

3.1.6. Verzoeker uit in het middel kritiek op de conclusies van de procureur des Konings en op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Vervolgens stelt verzoeker dat het onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake zou zijn van een affectieve relatie, terwijl het volgens verzoeker duidelijk is dat er wel een affectieve en seksuele relatie is tussen verzoeker en zijn partner, gelet op het feit dat hieruit twee kinderen werden geboren. Tevens merkt verzoeker op dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij de wettelijke mogelijkheden uitput om zijn leven verder te zetten met zijn gezin.

3.1.7. In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar het advies van de procureur des Konings, vervolgens naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, dan wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker de beide minderjarige kinderen van de referentiepersoon erkende, geen afbreuk doet aan deze vaststellingen en te slotte wordt vermeld dat volgens de verwerende partij de procedure van het feitelijk partnerschap

misbruikt wordt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen en dat er dus sprake is van fraude in de zin van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

3.1.8. Waar verzoeker kritiek uit op het advies van de procureur des Konings en op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dient te worden opgemerkt dat deze kritiek niet dienstig is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet de bevoegdheid om zich over dit advies en deze beslissing uit te spreken. Tegen een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand staat een beroepsmogelijkheid open bij de rechtbank van eerste aanleg.

De Raad kan echter wel nagaan of de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. In dat verband dient te worden opgemerkt dat het advies van de procureur des Konings dateert van 14 oktober 2014 en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 21 oktober 2014, dit is zes maanden voor de aanvraag en één jaar voor de datum van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn Nederlandse partner en hun beide kinderen volgens vaststellingen van de lokale politie op 16 oktober 2014 "al geruime tijd" samenwonen op het opgegeven adres, dat een samenwoningsverslag d.d. 5 april 2015 naar aanleiding van verzoekers aanvraag dit ook vaststelde en dat ook een gemeenteambtenaar van Retie op 7 mei 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat verzoeker met zijn gezin op hetzelfde adres verblijft. In het administratief dossier bevinden zich geen elementen waaruit blijkt dat verzoeker niet meer op dit adres zou verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker op 15 mei 2014 in Nederland de kinderen van zijn partner erkend heeft. Het officieel erkennen naar Nederlands recht van de beide kinderen door verzoeker kan niet zonder meer als betekenisloos beschouwd worden. Verzoeker heeft middels de beide erkenningen juridisch en ook financieel immers een zekere verantwoordelijkheid geassumeerd ten aanzien van de kinderen en ten aanzien van zijn partner. Tevens maken de uittreksels uit de erkenningsaktes zoals die zich in het administratief dossier bevinden melding van de toestemming tot de erkenning door de moeder.

Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij het gegeven van de erkenning lijkt te minimaliseren. Het enig motief in dit verband in de bestreden beslissing is het volgende:

"Het gegeven dat betrokkene de beide minderjarige kinderen van de referentiepersoon erkende doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Verzoeker bekritiseert dit motief in zijn middel ("Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid daarnaast stelt dat er geen sprake zou zijn van een "affectieve" relatie, hoewel het feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet een seksuele finaliteit zou vereisen; Kan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook even verklaren hoe het mogelijk is dat er geen seksuele relatie tussen verzoeker en diens partner zou zijn, hoewel er uit hun relatie twee kinderen werden geboren, welke door verzoeker werden erkend? Dat de relatie tussen verzoeker en diens partner een liefdesrelatie betreft, wordt inderdaad des te meer bevestigd door het feit dat hieruit twee kinderen werden geboren, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, toch moeilijk kan worden ontkend; Dat het toch volkomen ongeloofwaardig is dat iemand maar liefst twee kinderen zou hebben met een man, en derhalve jarenlang met deze man een seksuele relatie onderhoudt en samenwoont, louter en alleen om hem een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen??? Dat de redenering dat iemand zich zou laten zwanger maken, met het oog op een verblijfsvergunning eventueel nog kan worden gevolgd, doch omgedraaid is dit de reinste absurditeit; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bovendien in een eerdere procedure tot gezinshereniging op basis van de kinderen overigens niet betwistte dat verzoeker de vader van diens kinderen betreft, doch deze enkel afwees, nu diens kinderen het verblijfsrecht bekwamen op basis van het verblijfsrecht van hun moeder, waarin de rechtspraak thans eveneens een gewijzigd standpunt heeft ingenomen;").

Mede gelet op de omstandigheid dat het advies van de procureur des Konings en de beslissing tot weigering van de registratie van wettelijke samenwoning dateren van één jaar voor de bestreden beslissing en dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker, zijn partner en hun kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer zouden samenwonen op hetzelfde adres, dient te worden vastgesteld dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om de erkenning door verzoeker van de

minderjarige kinderen niet in aanmerking te willen nemen in het onderzoek of het nu wel of niet om een feitelijke relatie gaat. Alleszins dient te worden vastgesteld dat, ondanks de vermelding van de erkenning in de bestreden beslissing, deze erkenning van de kinderen zomaar opzij geschoven wordt zonder ook maar enigszins te verduidelijken waarom deze erkenning naar Nederlands recht geen invloed zou hebben op het al dan niet bestaan van een feitelijke relatie met de moeder van deze kinderen. Bijgevolg is dit motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en viteit het de gehele beslissing.

3.1.9. De overige motieven van de bestreden beslissing betreffen het feit dat verzoeker de procedure van feitelijk partnerschap misbruikt zou hebben omdat hij niet de procedure van geregistreerd partnerschap kon gebruiken, gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het wettelijk partnerschap te registreren, en dat dit doorslaggevende fraude is zoals voorzien in artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Er dient te worden vastgesteld dat dit motief *in casu* niet kan beschouwd worden als doorslaggevend motief, aangezien deze vaststelling samenhangt met de eerdere motieven waarin verwezen wordt naar het advies van de procureur des Konings en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waaromtrent reeds gesteld werd dat deze dateren van één jaar voor de bestreden beslissing, dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat het gezin op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer zou samenwonen op hetzelfde adres, en vooral dat niet zomaar kan worden gesteld dat de erkenning van de kinderen daaraan geen afbreuk doet.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker eerst poogde om wettelijk samen te wonen in een geregistreerd partnerschap maar dat dit na een negatief advies van de procureur des Konings werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens schijnsamenwoning. Er kan niet ontkend worden dat er *in casu* elementen zijn die kunnen wijzen op fraude. Echter dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde rekening dient te houden met alle gegevens van het administratief dossier en dat hij dient te motiveren waarom het feit dat verzoeker de kinderen van zijn partner erkend heeft, geen element is dat zou kunnen wijzen op het bestaan van een feitelijke relatie.

In die zin schendt de bestreden beslissing dan ook de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

De bespreking van het tweede middel kan aan verzoeker geen bijkomend voordeel verschaffen en wordt om die reden dan ook niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET